

Prof. Dr. Onur Erol: Gözünüzde pırıltı yoksa estetik cerrah ne yapsa fayda etmez

Röportaj: Ömer Çakkal

Ülkemizde ünlülerin estetik cerrahi olarak bilinen Prof. Dr. Onur Erol, popüler bir doktor olmasının yanı sıra akademik başarısı ve sosyal yönüyle de dikkat çeken bir isim. 2007 yılında ASPS-PSEF tarafından "The Maliniac Lecturer" olarak seçilen Erol, geçen yıl da Rinopilasti Derneğinin ABD dışında bir ülkeden seçilmiş ilk başkanı oldu. Böylece bir anlamda dünya plastik cerrahlarının başkanı, bir Türk oldu. Estetik cerrahi konusunda pek çok teknik geliştiren Erol'un "Turkish Delight" ve "Kıkırdak

Enjeksiyonu" teknikleri bu alanda tüm dünyada öne çıktı. Estetik cerrahide hocaların hocası olan Prof. Erol, sahibi olduğu Onep Kliniğinde plastik cerrahi uzmanlarına 6-12 ay süreyle meslek içi eğitim veriyor, uzman estetik cerrahların yetişmesine vesile oluyor. Maddi durumu yetersiz, doğuştan damak ve dudak yarığı, kepçe kulak gibi plastik cerrahi engelli çocuklara yardım eden ve bu doğrultuda Plastik Cerrahi Özürlü Hastalara Yardım ve Plastik Cerrahi Geliştirme Vakfı'nı kuran Erol, SD'nin yeni sayısının röportaj konusu oldu.

"İÜ'deki skolastik zihniyet, tıpta ilerlememizi kısıtladı"

Röportajımızın ilk bölümünde sizi, mesleki başarılarınızı ve bu bağlamda ülkemizde estetik cerrahinin gelişimini konuşmak, ikinci bölümde ise konunun felsefi ve etik yönünü ele almak istiyoruz. Yarım asır önce tıp okudunuz. Aynı yerde genel cerrahi ve plastik cerrahi uzmanlıklarını tamamladınız. Aldığınız eğitimler üzerinden 60'lar Türkiye'sinin tıp eğitimi noktasında neler söylersiniz?





Aldığım eğitim konusunda söyleyeceğim çok şey var. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezunum. Oradaki hocalarımızdan birçok şey öğrenmemize rağmen eski üniversitelerdeki skolastik zihniyet, tıpta ilerlememizi kısıtlıyordu. İhtisas için yurtdışına gideceksen Hacettepe'ye gittim ve sonradan verdiğim konferanslarda tıbbi Hacettepe'de öğrendiğimi söyledim. Çünkü İhsan Doğramacı Hocamız Anglosakson metotlarını ülkemize getiren kişidir. Türkiye'de tıp alanında Hacettepe'de yepyeni bir doğuş olmuştu. Bu durum diğer üniversiteleri özendirdi, Hacettepe'nin getirdiği bu anlayış onlara da geçti. İstanbul Üniversitesindeyken eşimle ben hem sinemaya, tiyatroya, konsere gider hem de çok çalışırdık. Ancak maalesef bizim bu çabalarımıza cevap verecek bir eğitim sistemi yoktu. Bir iğne yapmayı bile dışarıdan birilerinin yardımıyla öğrenmeye çalışırdık. Hâlbuki o zamanlar Hacettepe'de bir son sene asistanı, mide ve göğüs tüpü takar ve acil vakalarda boğaza trakeostomi yapardı. Hayretler içinde kalıyordum ve demek ki asıl tıp buymuş diyordum. Orada gençlik o şekilde yetişiyordu. Ben genel cerrahiye orada başlarken hiçbir hocamız "ben her şeyi bilirim" demezdi. Önce bir bakalım, okuyalım diyen çok hocamız oldu. İstanbul Üniversitesinde ise bunu yapamazdınız. Bir şeyler sorduğunuzda size oradan buradan cevap verirler, sizi yerin dibine batırırlar ardından siz

mosmor olup beklerdiniz. Bunlar hep içimizde kalmış şeylerdi. Biz iyi yetişmek isteyen bir gruptuk, haylaz değildik. Biz cerrahi eğitimini Hüsnü Göksel, Yılmaz Sanaç, Akgün Hiçsönmez gibi hocalardan aldık. Bu isimler Hacettepe için önemli miydi? Hayır, tüm ülkenin eğitim sistemi için önemliydi! Biz orada sadece kitap okumayı değil, gerçek anlamda bilimsel çalışmayı ve aynı zamanda pratik cerrahiye de çok iyi öğrendik. Bilimselliği orada kazandık ve bunun üzerine her şeyimiz kuruldu. Cerrahi temelinin üzerine ben plastik cerrahi eğitimi aldım ama sistem Anglosakson sistemiydi. Bu sistemin açıklığı, dışa dönüklüğü ve modernliği sayesinde her şeyi ırdeleyerek öğrendik. Genel cerrahide ben çok büyük ameliyatlarda yaptım. Hatta plastik cerrahiye seçtiğimde bana bu kadar büyük ameliyatlardan sonra plastik cerrahide ne yapacağımı soran arkadaşlarım oldu. Ancak ben o zamanlar geleceği görmüştüm. Bugün plastik cerrahi, çok geniş alanları kapsayan muazzam bir departmandır.

Merak ettim, geleceği nasıl görmüştünüz?

Plastik cerrahide bir yaratıcılık olduğunu gördüm. Plastik cerrahide neler olduğunu ve neler olabileceğini hissettim. Bugün cerrahinin en önemli kısmı plastik bölümü oldu. Bu arada öbür cerrahi branşları da

"İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezunum. Oradaki hocalarımızdan birçok şey öğrenmemize rağmen eski üniversitelerdeki skolastik zihniyet, tıpta ilerlememizi kısıtlıyordu. Ben tıbbi, ihtisas yaptığım Hacettepe'de öğrendim. Çünkü İhsan Doğramacı Hocamız Anglosakson metotlarını ülkemize getiren kişidir. İÜ'deyken bir iğne yapmayı bile dışarıdan birilerinin yardımıyla öğrenmeye çalışırdık. Hâlbuki o zamanlar Hacettepe'de bir son sene asistanı, mide ve göğüs tüpü takar ve acil vakalarda boğaza trakeostomi yapardı."

“Eğitim sistemi Avrupa’da da iyi değil. Avrupa’da hep şeflerin oğlu ve akrabası departmanın başına geçer. ABD ise bambaşka. Oradaki kongreler büyük bir rekabetle gerçekleşir. Adeta orada “bilim adamı pazarlaması” yapılır, klinik şefleri bilim adamı ayartmak için uğraşır. ABD’de klinik şefi ne kadar bilimsel çalışma, başarı, ödül alır ve talebelerinin notları yüksek olursa her zaman en önemli ödül şefe gider. Bizde ise şef kendi yerine fazla göz dikilmesin diye ödü kopar. İlerleyemeye doğru gitmediği için de tembelleşir.”

kendi içlerinde çok büyük ilerlemeler yaptı. O eğitimin üzerine plastik cerrahiye aldıktan sonra -ki benim genel cerrahideki ihtisas tezim doçentlikten daha üstün bir tezdi- ben terbiyeyi orada aldım. Plastik cerrahideki tezim ise konseptte girmiş yepyeni bir buluştu. Amerika’dan gelen önemli plastik cerrahlar benim yaptığım bu yeniliği görünce onlar beni teşvik etti. Çalışmamı Amerika’daki uluslararası yarışmaya göndermemi söylediler. Böyle yeni bir yaratıcılığa doğru soyunuyorsunuz. Yaratıcılık derken bir şey yaratmıyorsunuz; var olanı tekrar ortaya koyuyorsunuz. Yaratıcılığın anlamı odur yoksa öbür yaratıcılık değil. Yoksa biz insanlar elbette yaratıcı olamayız! Bu durumu sanat yaratıcılığı ve bilim yaratıcılığı gibi anlamak lazım. Neyse Amerika’ya gittiğimde Hacettepe’de aldığım eğitim nedeniyle en ufak bir eksiklik hissetmedim. Sanki buradaki ile oradaki aynı idi. Ancak o zamanlar İstanbul Üniversitesinden Amerika’ya gitseydim böyle olmazdı. Şimdi öyle değil. İstanbul ve diğer üniversitelerde büyük değişimler oldu. İnşallah geri gidişler olmaz.

ABD’deki eğitim sistemi için bilim insanların önünü açar, araştırma için gereken materyali hemen önünüze getirir, bürokrasi mümkün mertebe sıfırlanır denir. Siz ne dersiniz?

Ben aslında Amerika’ya ödülümü almak için ilk defa 1975’te gittim. Çok önemli bulduğum departmanları gezdim. Daha sonra Amerika’ya gittiğimde ise bu konuları daha iyi tanıma fırsatım oldu. Amerika’da siz ne kadar başarılı işler yaparsanız size o kadar çok sahip çıkılır. Türkiye’de ise ne kadar başarılı olursanız o kadar aşağıya çekilmek istenirsiniz! Yazıktır, bu durum ülkemizin en büyük kaybidir. Bir insan yükselirken onu desteklemek ve sahip çıkmak gerekir.

“Ülkemizde ‘yerimize göz dikilecek’ diye klinik şeflerinin ödü kopuyor”

Farklı ülkeleri kıyasladığınızda başka neler söylersiniz?

Körle yatan şaşı kalkar diye bir laf vardır. Hacettepe tepedeydi, öbürleri aşağıdaydı. Sonra öbürleri yukarıya çıktı, Hacettepe ise aşağı indi. Hacettepe’nin şu an durumu bu şekilde. Eğitim sistemi Avrupa’da da iyi değil. Avrupa’da hep şeflerin oğlu ve akrabası departmanın başına geçer. Hâlbuki plastik cerrahi Fransa’da, Almanya’da, İngiltere’de doğmuş. Ancak plastik cerrahi Avrupa’da harp nedeniyle doğdu. Mesela Maliniak diye biri Fransa’da bu işleri yapıyormuş ve ABD’ye gittiğinde Amerikan Plastik Cerrahi Derneği’ni kurmuş. Ama skolastik düşünceyle değil oranın sistemine uymaya zorunda kalarak bunu başarmış. ABD’de kongreler büyük bir rekabetle gerçekleşir. Mesela 200 tane plastik cerrahi departmanı var ve bunlardan hangisinin tebliğleri kabul edilirse onlar bayram ederler. Adeta orada “bilim adamı pazarlaması” yapılır. Orada klinik şefleri adeta bilim adamı ayartmak için uğraşır, “Yeter ki gelin, size şu imkânları sağlayacağız!” diye teklif sunarlar. Bu imkânlar sadece maaş değil. Araştırma yapabilecek imkânları da vaat ediyorlar. Bu sayede başka departmanlardaki bilim adamlarını kendi departmanlarına çekmeye çalışıyorlar. Bizde ise şef kendi yerine fazla göz dikilmesin diye ödü kopar. Ama oradaki sistem buna mani oluyor. ABD’de klinik şefi ne kadar bilimsel çalışma, başarı, ödül alır ve talebelerinin notları yüksek olursa her zaman en önemli ödül şefe gider. Böylece orada şefin korkmasına gerek yoktur. Buradaki şef ise daha fazla ileriye gitmek istemez, olduğu gibi ne biliyorsa onunla iktifa etmeye çalışır. İlerleyemeye doğru gitmediği için de tembelleşir.

Rinoplasti Derneği kurulduğu 1996 yılından beri 18 başkan değiştirdi ve bu

başkanların tümü ABD’li cerrahlardan seçiliyordu. İlk defa ABD dışında bir ülkeden başkanlık görevine siz getirildiniz. Başkanlık sürecinizi anlatabilir misiniz?

Bu başkanlık için sizin neler yaptığınızı, ne gibi katkılarda bulunduğunuzu ve çalışmalarınızı dikkate alıyorlar. Başka derneklerde çok büyük şeyler yapmasanız dahi oranın başkanı olabilirsiniz. Ama burası daha kısıtlı ve çok seçilmiş insanlardan kurulu bir dernek ve başkan olabilmek için bir şeyleri ispatlamış olmanız gerekir. Bir Türk’ün oraya gitmesi gerçekten de önemli bir şey ve ben bundan onur duyuyorum.

Estetik cerrahide pek çok teknik geliştirdiniz? Bunlardan “Türk Lokumu Burun” tekniğini anlatabilir misiniz?

Plastik cerrahi, yaratıcılığı olan bir branştır. Mimari, sanat, heykeltıraşlık ve tıp biliminin birleşimiyle kişinin bir şeyler yaratması ve ortaya koyması gerekir. Bunu yapan plastik cerrah tepelere çıkar. Yurtdışında öyle insanlar var ki bunlar yaratıcılıkları sayesinde el üstünde tutulup tepelere çıktılar. Bu yeni tekniklerin yaratılması o konuya kafayı çok fazla vermekle ve bir de pratik zekânın bulunmasıyla mümkün olur. Çünkü bir şeyleri bulabilmek için bazı basit doneleri değerlendirebilmek çok önemlidir. Size bulduğum bir üniversitedeki silikon protezinin bulunması hikâyesini anlatayım. Başasistan gece elinde kan torbalarıyla adeta uyukluyor. Kendisini ise uykusunda kadın memesini sıkarken buluyor. Eğer ayıpsa, bunun ayıp tarafı budur. Uyanıyor ve asıl önemli olan burada başlıyor. Kan torbası içinde jel gibi pıhtılaşmış kan olduğunu ve kendisine bir intibaini verdiğini söylüyor. Bana, rüyadaki olayı bu yüzden gördüğünü söyledi. Ardından hemen hocasına gidip durumu izah ediyor. O sırada da memesi olmayan insanlara devamlı bir şeyler yapılmaya çalışılıyor. Bu çalışmalar sırasında birçok yabancı madde koyuluyor ancak çözüm bulunamıyor. İçinde jel olması gerektiği söyleniyor ve hemen ardından köpeklerle çalışılıyor. İşte silikon bu şekilde bulunuyor. Ardından 1962’de ilk defa bir kadına silikon koyuluyor. Silikon, bir rüya ile rüyaya değer vermekle bulunuyor. Ben talebelerime bunu anlatırım.

Sizin de bulduğunuz tekniklere dair böyle ilginç bir hatıranız var mı?

Olmaz mı! Hacettepe’deyiz ve Bardach isminde Polonyalı bir adam geldi. O zaman yabancılardan demonstratif ameliyatlara yapılmasını istiyoruz. Bir kulak rekonstrüksiyonu gerçekleştirecektik. Bana buraya deriyi koyduğunu, 3 hafta sonra ise ters çevirip arkaya getirmemi istedi. Ben deriyi kaldırmak için kestim



ancak kestiğim yerden kan fışkırdı. Ne var burada? Nedir bu diye düşündüm. Bir de baktım ki kan damarları deri yaması (greft) ile bütünleşmiş. Oranın ucunu tuttuktan sonra kaldırdığımda flep olmuş. İşte bu buluştur. Bunu atlayıp düşünmeseniz o sırada sadece damarı tutsaydınız ve kanamayı durdursaydınız artık bitmişti, gerisi yoktu. O ufacık şeylerin sizde bir şeyler düşündürmesi, yaratması lazım. Eğer bunu yaparsanız bir şey bulursunuz. Yoksa rutin olarak teknisyen gibi çalışırsınız. Benim plastik cerrahideki en büyük konseptim prefabrik fleptir. Yabancıların "Turkish Delight" dedikleri "Türk Lokumu" ise halkın en çok ilgilendiği konu. Bozulan burunlara tekrar kıkırdak koyuyorduk. Bir sene sonra o kıkırdaklar tekrar bozuluyordu. Derken bende bir şey uyandı ve bir teknik ortaya çıktı. Teknik ortaya çıkıyor ama Avrupa Asosiasyonunda 3 sene sonuçlarını izliyoruz. Ben takdim ettikten sonra ünlü Fransız plastik cerrah Marchac çıkıyor ve diyor ki: "Ben bunun özetini okudum, sonuçları Turkish Delight" diyor. İsim de buradan çıktı. Çok da güzel bir şey oldu. Yurtdışında Turkish Delight denildiği zaman artık herkes biliyor. Türkiye'nin adı geçiyor.

"Son yıllarda tüm dünyada Avrupa'daki güzelliğe doğru bir özentisi var"

Estetik cerrahi kliniğiniz Onep, plastik

cerrahi uzmanlarına 6-12 ay süreyle meslek içi eğitim veriyor, uzman estetik cerrahların yetişmesine vesile oluyor. Her ay yapılan konsey toplantılarınız var. Onur Erol Bilim Akademimiz var. Merkezinizdeki eğitim süreçlerini anlatabilir misiniz?

Ben doçentken Amerika'ya gittim. Kafama takılan ve çözümünü bulamadığım birçok şeyin çözümünü bulmak için gitmiştim. Orada araştırmalarda followluk yani takipçilik yaptım. Ardından Millard beni yanına, kliniğe aldı. Kendisi dünya çapında biridir. Ardından Baylor'a gittim. Doçent olmama rağmen orada ne kadar çok şey öğrendiğimi fark edip kendi ülkemde de bunu yapmam gerektiğini düşündüm. İnsanları etkileyen bazı şeyler vardır. Ünlü Fransız cerrah Millard'ın yanında çalışırken şunu gözlemledim: Dünyanın her yerinden Millard'ı seyretmeye profesörler gelirlerdi. Bir tanesi beni gördü ve bana Türkiye'den mi geldiğimi sordu. Ben de "Evet" deyince, bana "Türkiye'de plastik cerrah var mı?" diye sordu. Bizim plastik cerrahi alanında bir dergimiz vardı. O derginin arkasına bakarsa derneğimizin ismini orada bulabileceğini söyledim. Sanki adamı mat etmiştim. Oysa adam bana döndü ve "Ben oraya hiç bakmam. Sizin ülkeden hiç makalenizi orada göremiyorum, o yüzden sordum" dedi. Bu bana büyük bir şamar oldu. Benim "çılğın Türk" olmam ondan sonra başladı.

Çok sayıda araştırma ve yayın yaptım. Türkiye'ye geldiğimde hemen profesör oldum. Doçent olmak için insanların bilimsel olması lazım. Yurtdışında tez yazmak diye bir şey yok. Yurtdışında uluslararası yayınlar var. Doçent olabilmek için dış yayınının olması lazım diye dernekte teklif verdim ve kabul edildi. İki tane uluslararası yayınının olması ve ardından iyi bir plastik cerrahi dergisinde yayımlanması lazım diye teklifler sundum. Bu konular daha sonra YÖK'e kadar gitti. Artık doğru dürüst yayını olanlar bilimsel yayın kısmına geçmiş oluyor. Bunları yapabilmek için insanların tahrik ve teşvik edilmesi lazım. Bunu gören insanların buradan bir sürü araştırmaya doçent olabilmek adına yöneldiler. Bu konuda bizim yayın sayımız Amerika'dan sonra dünyada ikinciye çıktı. Bilgilerimi paylaşmak ve insanlara o bilgileri verip daha kaliteli insanlar yetiştirmeyi bir amaç edindim ve gözlemcilik sistemini kurdum. Plastik cerrahiye tamamlayan, uzman olan 35 kişi vardı. Bunların arasında doçent ve profesör olanlar da vardı. Doçent ve profesör olanları ayrıca takdir ediyorum çünkü onlar bunun önemini anlamış kişiler. Bu sistemde ameliyat teknikleri yanında hastanın fotoğrafı nasıl çekilir, onlarla nasıl konuşulur, bilimsel olarak nasıl davranmamız gerekir gibi konularda yönlendirme yapılıyor. Ben Hacettepe'den ayrılırken Doğramacı Hoca niçin ayrıldığımı sormuştu. "Şu veya bu kişi yüzünden mi ayrılıyorsun?"

“Bir asistan gece elinde kan torbalarıyla uyukluyor. Kendisini ise uykusunda kadın memesini sıkarken buluyor. Uyanıyor ve kan torbası içinde jel gibi pıhtılaşmış kan olduğunu ve kendisine bir intibanı verdiğini söylüyor. O sırada da memesi olmayan insanlara devamlı bir şeyler yapılmaya çalışılıyor. Bu çalışmalar sırasında birçok yabancı madde koyuluyor ancak çözüm bulunamıyor. İçinde jel olması gerektiği söyleniyor ve hemen ardından köpeklerle çalışılıyor. İşte silikon bu şekilde bulunuyor.”

diye de eklemişti? Ben de ona “Hayır hocam, daha çok bilimsel çalışma yapmak için gidiyorum” demiştim. Doğramacı Hoca beni çok sever. Buranın açılışını da o yapmıştı. Neden acaba? Çünkü benim amacım burada bilimsel bir çalışmayı yapmak, uluslararası kongrelere bilimsel olarak katılmak ve insan yetiştirmekti. Eğer Hacettepe’de kalsaydım 2 yarım gün ameliyat yapabilme imkânım vardı. Ben ameliyat yapmadan nasıl ilerleyebilirdim? Yeteri kadar maddi olacağım olmadan yurtdışına kongreye gidemeyecektim, kitap alamayacaktım. Demek ki bunun geliştirilmesi lazım. Doğramacı Hoca, Amerika’dan döndüğümde bilim adamını teşvik için ne gerektiğini araştırmam için plastik cerrahi branşından beni seçti.

Anladığım kadarıyla gayretiniz ve bilim çevrelerinin desteğiyle aldığınız eğitimlerin bir anlamda zekâtı niyetine müthiş bir eğitim sürecini devam ettiriyorsunuz...

Elbette. Bazıları bana “Hocam sen şimdi bu adamları yetiştiriyorsun ama onlar sana rakip olacak” diyor. Ben de onlara, “Bana niye rakip olsunlar? Ben de yerimde durmuyorum ki, ben de ilerliyorum” diyorum. Amerika’dan çok önemli bir eğitim almıştım. “Impower” dediğimiz güçlenme! Bu ne demek?

Birilerini güçlendirdiğiniz takdirde güçlü olursunuz. Bu felsefe çok önemlidir. Birilerine eğitim verdikçe siz kendinizi daha güçlü hissedersiniz.

1981’den beri Türkiye’de maddi durumu yetersiz, doğuştan damak ve dudak yarığı, kepçe kulak gibi plastik cerrahi özürli çocuklara yardım ediyorsunuz. Bu doğrultuda 2003 yılında Plastik Cerrahi Özürli Hastalara Yardım ve Plastik Cerrahi Geliştirme Vakfı’nı kurdunuz. Vakfın çalışmalarını anlatabilir misiniz?

Burada cerrahi müdahalede bulduğumuz hastalardan mali durumu iyi ve orta olanlar var. Çocukları görüyorlar ve onlara yardım ediyorlar. Ancak bu durum çok da hoş bir şey değil. Çünkü yardım gizli yapılır, reklam gibi yapılmaz. Eşim çocuk doktorudur ve vakıf kurmayı o da arzuluyordu. Kurmak için epey bir uğraştık. Sonunda kurduk fakat vakıfta maalesef muvaffak olamadık. Bir şeyler yaptık ama benim istediğim şey olmadı. Gerçekten parası olmayan insanlardan hekim olarak hiç ücret almıyoruz. Ancak hastane ve tedavi parasını da ödeyemeyebiliyorlar. Hem hastane masraflarını, hem de doktor ücretini almamak, cebimizden bir şey koymak demek. Bu durumda bizim başka bir kazanç elde etmemiz gerekiyor. Bir yer kurduğunuzda oranın bir gelirinin de olması gerekir yoksa batarsınız. Bu bağlamda vakfa yeteri kadar destek alamadık. Alsaydık şimdiye kadar çok daha büyük şeyler yapabilirdik. Vakfın gelişmesi içinde ilanlar vermemiz lazım. Birilerinin yardım toplaması lazım.

Ülkemizin estetik ve plastik cerrahideki yeri hakkında neler söylersiniz? Halkta talep var. Peki, uygulayıcı hekim ve sağlık personelinin niteliği hakkında neler söylersiniz?

Avrupa’dan geri değiliz. Birçok tıp fakültesinde plastik cerrahi departmanı kuruldu. Ancak hepsi yeterli değil. Yeterli düzeyde yetişemeyen kişiler yeterli derecede işler yapamazlar. Ama o arkadaşlar Balkan devletinden yine çok daha ilerideler. Ama bizim yarışımız onlarla değil. Bizim yarışımız Amerika, Fransa, Almanya ve İngiltere gibi ülkelerle. Bence iyi merkezlerde yetişmiş arkadaşlarımız çok iyi durumdadır. Hiçbir surette geri tarafımız yok. Sadece plastik cerrahi için değil tüm branşlar için yeni üniversitelerde doğru dürüst elemanlar alınması ve doğru dürüst bir eğitimin verilmesi çok önemlidir. Maalesef politik olarak atamaların yapıldığını duyuyorum. Politik atamalar bu ülkeyi batıracaktır. Size başka bir şeyin örneğini vererek bunun ne kadar önemli olduğunu söyleyeyim: Benim kardeşim Avrupa sistemi yüzünden ABD’de çalışmak zorunda kaldı. Kardeşim burada bir dâhiliye

imتحانına giriyor. Birincilikle kazanıyor ve oranın şefi koluna girip kapıya kadar gidiyor. Ataması yapılacakken gidiyorlar bir de bakıyor ki, ilanın yanlışlıkla verildiği söyleniyor. Kardeşime bir daha imتحان olması gerektiği söyleniyor. Meğer şefin yakını oraya ayarlanmış. Neymiş efendim, kendisi izinde olduğu için yardımcısı yanlışlıkla ilan vermiş. Kardeşim bu olayın ardından taşı tarağı toplayıp ABD’ye gitti. İhsan Doğramacı bu durumu gördü ve imتحان sistemi getirerek bu olayların yenilerinin önüne geçmeye çalıştı. Böylece yeteneği ve bilgisi olan kişiler oralara girebildi. Eğer bunu yıkarsanız ülkeyi temelden yıkmış olursunuz. Şu andaki durumumuz iyi ama gelecek için durumu hiç iyi görmüyorum. Çünkü üniversitelere hakikaten bilimsel ve kapasitesi yüksek kişilerin atanması lazım ki geleceğimiz iyi olsun. Bugünü kurtardınız ama 10 sene sonra batarsınız!

“İnsanı güzelleştirmenin manevi hazzı anlatılamaz”

Teşekkür ederiz hocam. İzninizle buraya kadarki konuşmamıza röportajın ilk bölümü diyelim. Bundan sonra ise estetik cerrahi uygulamalarının felsefi ve etik yönünü konuşmak isteriz. Sormak isterim: İnsanlar bedenlerinde neyi kusur olarak görüyor? Genç görünmek için mi, vücutlarında araz olarak gördükleri şeyleri düzeltmek ya da kapatmak için mi estetik cerrahlara gidiyor? Bu noktada ideal kabul edilen normlar var mı? Bu normlar tüm dünyada aynı mı; yoksa kültürel, ırksal, dinsel farklılıklar gösteriyor mu?

Ben hep hastalarımı söylerim. Benim modern güzellik diye konferanslarım var. Nedir modern güzellik, ne yapmak gerekir insanlara? Çocukluğumdan hatırlarım, kasap dükkânında şişman bir Kleopatra resmi asılırdı. O zaman için güzellik o idi. Zencilerdeki, Uzakdoğudaki güzellik de farklıdır. Fakat son yıllarda tüm dünyada Avrupa’daki güzelliğe doğru bir özentî var. Altın oranın verdiği anatomik güzellik; gözlerin, dudağın, çenenin, yüzün, burunun uygun olan orandır. Oysa güzellik ille de anatomik güzellik değildir. Eğer pırıltı ve ışılta yoksa istediği kadar altın oranı güzel olsun güzelleşemez. Bir kişi kendinde istediği kadar gaga burun olsa bile eğer bunu problem yapmıyorsa kafasına bunu sokmamak lazım. Öyle insanlar vardır ki o gaga burunla o kadar güzel ve seksapel bir görüntü verir ki şaşırırsınız. Bu durum erkeklerde de böyledir. Humpry Bogard diye yüzü buruş buruş bir aktör vardı. Buruşmuş ama çok sempatik yani güzel gözüküyor. Demek ki sizin ruhsal yapınız ve oraya verdiğiniz ışılta yüzünüzü süsler. İnsanı bir heykelle karıştırmamak gerekir.

Hocam, insan bedeni gibi muhteşem



bir eserde kusur görülen yerlere yeniden şekil vermek, bir estetik cerrah olarak size neler hissettiriyor? En muhteşem sanat eserine dokunmak nasıl bir his?

Eğer iyi bir şey yapabiliyorsanız hastanın mutlu olması size ödenen paranın bin katını vermiş kadar mutluluk sağlar. Doktoru manen ayakta tutan da odur. Acayip bir histir bu. Bu hisse sahip olmayan kişinin bu mesleği yapmaması lazım ki yapamaz da zaten. Düşünün ki tabloyu bile güzel yaptığı zaman insan "Oh ne güzel yaptım" diyor. O sadece tuvalin üzerinde bir çalışma ve bozulması muhtemeldir. Ama bizdeki durum böyle değil; bir insanın vücudunda çalışıyor ve bir şeyler yapıyoruz. O güzelliği de elde ettiğiniz zaman ise havalarda uçuyorsunuz. Elde edemediğiniz zaman ise batıyor, depresyona giriyoruz.

"Ruhsal yapınız ve verdiğiniz ışığı yüzünüzü süsler"

Bir yerde, "Insanoğlu ile aşırı uğraşmamak lazım" diyorsunuz. Uğraşılırsa ne olur? Aşırı uğraşmanın tehlikesi, bedeninin doğal halinden uzaklaşması mı, komplikasyonlar gelişmesi mi?

İkisi de. "Fazla uğraşma, bozarsın" diye Murphy Kanunları vardır. Bir şeye ulaşmışsanız, onunla daha fazla uğraşıp orada dokuları bozma riskiniz varsa duracaksınız. Durmayı da bilmeniz lazım.

ABD'nin popüler dizilerinden Nip Tuck'ı izlediniz mi? Orada Amerikalı iki popüler ve genç plastik cerrah, dokundukları kadınları güzelleştiriyor. Amerikalı kadınların onlardan beklentileri ise bazen çılgınca olabiliyor. Sormak isterim: Bir plastik cerrah olarak elinizde bir sihirli çubuk var mı?

Tabii o reklam amaçlı bir gösteri. Nip Tuck dizisi abartılıdır, gerçeklerle pek de uyumlu değildir. Sihirli şey, beyninizin ve elinizin maharetindedir. Dediğim gibi onu o anda yaratmanız gerekir. Aşırı yayınları

satış olarak görmek lazım.

Ulusal bir gazetede sizinle yapılan röportajın başlığı: "Dokularınızı arşivletin, ebedi gençliğe ulaşın". Bu başlık beni biraz ürküttü. Ebedi gençlik arzusu size neler düşündürüyor?

O başlık benim tercihim değildi. Benim bir makalemde son söz olarak onu söylemiştim: "İleride kök hücre olsun diye nasıl ki kordon kanı biriktiriliyorsa, bizim yağ dokularımızda da güçlü dokular var. İçinde de kök hücre var. Eğer onları kordon kanı gibi dondurup saklayıp, ardından 30-40 sene sonra kendi yüzünüze ve vücudunuza vererseniz size gençlik verecektir. Çok basit bir yöntem ama saklamak için büyük yerler lazım." Söylemek istediğim mesaj buydu. 10 sene önce kadar hastamın dokusunu almıştım ve küçük bir parçasını da saklamıştım. Hastamın yeni dokusu 10 sene önce aldığım eski dokuya oranla çok daha kaliteliydi. Mikroskobik çalışmada da fevkalade üstün bir doku olduğunu gördüm. Bu durum bana bunları söyledi.

İrkların tenleri, ciltleri, bedenleri uzun ömürlü olma noktasında farklı mı? Biz Türkler cilt açısından ne durumdayız? Dayanıklı ve yıpranmalara karşı direncimiz nasıl? Akdeniz insanının cildi yağlı mı? Avrupalının, Afrikalının Çinlinin, Hintlerin cildi nasıl?

Bizimki orta derecede iyi. Çinlilerin ve Japonların ciltleri ise daha dayanıklı. Çünkü daha kalın ciltleri var. Bizde mesela ince kırışıklığı olan insan azdır. Bizde bazı dokular erir, çökme olur ve sarkma olur. Ama Anglosaksonlar öyle değildir. Boşnakların mesela o pırl pırl olan ciltleri 40 yaşlarında kırış kırış olur ve hemen yaşlanır. Norveçliler ve Danimarkalılar balık yiyerek ciltlerini koruyorlar. İçindeki omega 3 cildi ve sağlığı koruyor. Aynı zamanda insanın dolaşım sistemini iyi yapıyor. Dolaşım sistemi iyi olan bir cilt daha genç kalır. Sigarayı, dolaşım sistemini bozduğu için "içmeyin" diyoruz.

Son soru: Farklı ülkelerde barbie bebek olma arzusu ile milyon dolar değerinde onlarca operasyon geçiren kadınlar var. Estetik operasyon yaptırmayı bağımlılık haline getirmiş insanlarla siz de karşılaşılıyor musunuz? Bu durumda tutumunuz nasıl oluyor?

Onlar içinde psikiyatrik olanlar ve olmayanlar var. Psikiyatrik durumlarını iyi teşhis edip onlardan kaçmak lazım. Ama bir kişi sanatçı ise seyircisine daha zinde gözükme için operasyonlar yaptırıyor. Ama durmadan kendini beğenmeyip daha iyi olayım diye çırpınan insanlarda "dismorfik sendrom" diye bir durum var. Bu hem doktor için, hem de hasta için tehlikelidir.

Kimdir?

Aydın/Söke'de doğan Onur Erol, orta ve lise eğitimini İstanbul Saint Joseph Lisesi'nde tamamladı. Ardından 1965 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdi. Ardından Hacettepe Üniversitesinde önce genel cerrahi, ardından plastik cerrahi ihtisasını tamamladı. Plastik cerrahide yeni bir buluş olan 'Damarlı Deri Flep Üretimi' konulu doçentlik tezi, 1975 yılında uluslararası yarışmada "Genç Bilim Adanı" sıralamasında şeref ödülüne layık görüldü. 1976 yılında TÜBİTAK'tan altı aylık burs kazanarak ABD'ye gitti. Sırasıyla Eastern Virginia School of Medicine, Miami University School of Medicine ve Baylor College of Medicine'de görev yaptı. 2007 yılında, ASPS-PSEF tarafından "The Maliniac Lecturer" olarak seçildi. The Rhinoplasty Society'in ABD dışında bir ülkeden seçilmiş ilk başkanı oldu. Estetik burun ameliyatı konusunda pek çok teknik geliştirdi, "Turkish Delight" ve "Kıkırdak Enjeksiyonu Yöntemi" bu alanda tüm dünyada öne çıktı. Prof. Erol, çalışmalarını halen kendisinin kurduğu Onep Kliniğinde sürdürmektedir.